

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 873

гр. София, 08.01.2024 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 74 СЪСТАВ, в закрито заседание на осми януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: **МАРИЯ Т. ДОЛАПЧИЕВА**

като разгледа докладваното от **МАРИЯ Т. ДОЛАПЧИЕВА** Гражданско дело № 20221110110177 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 140, ал. 3 вр. чл. 146 ГПК.

Страните са представили към исковата молба, уточнителните молби и отговорите на исковата молба, писмени доказателства, които са допустими, относими и необходими за правилното решаване на повдигнатия пред съда правен спор, поради което следва да бъдат приети като доказателства по делото.

Искането на ищеца по реда на чл. 190 ГПК в частта за задължаване на ответника СДВР да представи справка за отсъствията от работа на ищцата в периода от 01.02.2019 г. до 31.01.2022 г., както и за основанията за тях и справка за използвания платен годишен отпуск от ищцата през 2019 г. и 2021 г., следва да бъде уважено като относимо към предмета на спора. В останалата част искането по чл. 190 ГПК следва да бъде оставено без уважение, тъй като с отговорите на исковата молба част от исканите документи са представени от ответниците, а в останалата част искането е неотносимо.

Без уважение следва да бъде оставено и доказателственото искане на ищеца за допускане на съдебно-счетоводна експертиза, тъй като не е необходимо.

Налице са предпоставките за насрочване на делото в открито съдебно заседание.

Така мотивиран и на основание чл. 140 ГПК, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ПРИЕМА представените с исковата молба, допълнителните молби на ищеца и отговорите на исковата молба писмени доказателства.

ЗАДЪЛЖАВА на основание чл. 190 ГПК ответника Столична дирекция на вътрешните работи в срок до първото съдебно заседание да представи справка за отсъствията от работа на ищеца Й. С. в периода от 01.02.2019 г. до 31.01.2022 г., както и за основанията за тях и справка за използвания платен годишен отпуск от ищеца през 2019 г. и през 2021 г.

ОТХВЪРЛЯ останалите доказателствени искания на ищеца.

УКАЗВА на ищеца, че може да вземе становище по релевираните от ответниците в отговорите на исковата молба доводи най-късно в първото по делото съдебно заседание, като в противен случай губи възможността да направи това по-късно.

ПРИКАНВА страните към СПОГОДБА, като им указва, че постигнатото по общо съгласие разрешение на повдигнатия пред съда спор, е по - добро и от най - доброто съдебно решение, а и спестява на страните половината от разноските за държавна такса, тъй като

половината от внесената държавна такса се връща на ищеца.

УКАЗВА на страните, че към Софийския районен съд действа Център по медиация, към който страните могат да се обърнат за разрешаване на спора извънсъдебно. Центърът по медиация се намира в гр. София, бул. „Цар Борис III“ № 54, ет. 2, ст. 204. Повече информация - на тел. 02 /895 54 23, моб. тел. 0889 515 423 и на ел. адрес: spogodbi@srs.justice.bg.

НАСРОЧВА делото за разглеждане в открито съдебно заседание на **07.02.2024 г. от 10:45 часа**, за което страните (включително конституираното трето лице-помагач) да бъдат призовани.

ДА СЕ ВРЪЧИ на страните препис от настоящото определение, в което е обективизиран проектът на доклада по делото, а на ищеца и препис от отговорите на исковата молба и приложенията към тях.

СЪСТАВЯ на основание чл. 140, ал. 3 ГПК проект за доклад, както следва:

Й. Б. С. е предявила срещу Столична дирекция на вътрешните работи, а в условията на евентуалност срещу Министерството на вътрешните работи, осъдителни искове с правно основание чл. 181, ал. 1, пр. 2, вр. чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР за заплащане на сумата в размер на **2 400,74 лева**, представляваща левова равностойност на полагаща се на ищцата и неосигурена от ответника храна за периода от 01.02.2019 г. до 14.07.2019 г., от 01.11.2019 г. до 18.11.2019 г., от 01.12.2020 г. до 31.01.2022 г. /общо 19 пълни месеца и 2 непълни месеца/, ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба – 25.02.2022 г., до окончателното плащане, с правно основание чл. 189, ал. 8 ЗМВР за заплащане на сумата в размер на **70 лева**, представляваща незаплатена сума за пътни разходи по време на ползване на платен годишен отпуск през 2019 г. и 2021 г., ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба – 25.02.2022 г., до окончателното плащане, както и с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД за заплащане на сумата в размер на **305,01 лева**, представляваща обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата за левова равностойност на полагаща се на ищцата и неосигурена от ответника храна, начислена за периода от 28.02.2019 г. до 24.02.2022 г.

Ищцата твърди, че в периода от 2012 г. до момента е изпълнявала различни длъжности в структурите на МВР – първоначално в Главна дирекция „Охранителна полиция“, а след това и в Главна дирекция „Национална полиция“. Посочва, че след конкурс, със заповед № 8121К-2165/07.06.2016 г. на министъра на вътрешните работи, е назначена на длъжността „началник на група „Човешки ресурси – 02 РУ“ в 03 сектор „Човешки ресурси - районни управления и обекти по допълнителен щат“ към ОЧР в Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР). Твърди, че със заповед № 8121К-5335/27.12.2016 г. на министъра на вътрешните работи е преназначена на длъжността „старши експерт в сектор „Човешки ресурси - районни управления и обекти по допълнителен щат“ към ОЧР в СДВР. Посочва, че от 15.01.2019 г. на министъра на вътрешните работи е била временно преназначена на длъжността „началник на 03 сектор „Човешки ресурси – районни управления и обекти по допълнителен щат“ към ОЧР в СДВР за срок от 16.01.2019 г. до 15.01.2020 г., включително. Сочи още, че междувременно със заповед № 8121К-11073/09.07.2019 г. на министъра на вътрешните работи, след конкурс, е назначена на длъжността „старши експерт“ в 03 сектор „Човешки ресурси - районни управления и обекти по допълнителен щат“ към ОЧР в СДВР, която заема и към настоящия момент. Поддържа, че до 01.06.2016 г. на основание чл. 181, ал. 1 ЗМВР, вр. чл. 4 от Наредба № 8121з-773/01.07.2015 г. за условията и реда за осигуряване на храна или левовата равностойност на служителите на МВР и чл. 189, ал. 8 ЗМВР ежесечно е получавала левовата равностойност на полагащата се храна, както и веднъж годишно еднократна сума за пътни разходи по време на платен годишен отпуск, като след този момент изплащането на процесните вземания е било преустановено. Прави искане за осъществяване на косвен съдебен контрол по смисъла на чл. 17 ГПК по отношение на чл. 1 от Наредба № 8121з773/01.07.2015 г. при твърдението, че посочената разпоредба е нищожна. Прави искане за осъществяване на косвен съдебен контрол по смисъла на чл. 17 ГПК по отношение на чл. 1 от Наредба № 8121з773/01.07.2015 г. при твърдението, че посочената разпоредба е нищожна. Твърди, че през процесните периоди левовата равностойност на храната е в размер на 120 лева месечно, определен със съответните ежегодни заповеди на министъра на вътрешните работи, като общата стойност за процесния

период се равнява на сумата от 2 400,74 лева. Сочи, че разпоредбата на чл. 141, ал. 1 ЗМВР е приложима и по отношение на държавните служители по чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР, какъвто е била тя през процесния период, независимо, че съгласно чл. 142, ал. 4 ЗМВР статутът се урежда от ЗДСл. Отделно от това поддържа, че независимо от факта, че е упражнила правото си да ползва платен годишен отпуск, по време на който на основание чл. 189, ал. 8 ЗМВР има право да получи еднократна сума за пътни разходи в размер на 35 лева годишно, но такава също не е изплащана през процесния период – за 2019 г. и 2021 г. Твърди, че претендираните суми не представляват част от месечното възнаграждение, поради което същите не са изплащани заедно с него. Поддържа, че разпоредбата на чл. 67, ал. 12 ЗДСл не намира приложение, доколкото претендираните суми, се следват на служителите на МВР в рамките на тяхното материално и социално осигуряване, като същите не представляват възнаграждение или част от заплатата. Предвид изложеното отправя искане за присъждане в нейна полза на процесните суми, които да бъдат заплатени от Столична дирекция на вътрешните работи като предпочитан ответник, а при условията на евентуалност и от Министерството на вътрешните работи като евентуален ответник. Претендира и разноски.

В срока по чл. 131 ГПК е постъпил отговор на исковата молба от Столична дирекция на вътрешните работи, с който оспорва исковете. Твърди, че исковете са недопустими, поради липса на пасивна процесуална легитимация. Оспорва през процесния период ищцата да е заемала длъжност, за която се предвижда ежемесечното заплащане на левовата равностойност на безплатна храна и ежегодното такова на сума за пътни разходи по време на ползване на платен годишен отпуск. Посочва, че статутът на ищцата се урежда от ЗДСл, който не регламентира възможност за заплащане на левова равностойност на храна на служители по чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР. Поддържа, че осигуряването на безплатна храна или левовата равностойност се дължи на служители, изпълняващи служебни дейности със специфичен характер по смисъла на чл. 2 от Наредба № 8121з-773/01.07.2015 г., каквито ищцата не е изпълнявала. По така изложените доводи моли за отхвърляне на предявените искове. Претендира и разноски.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК е постъпил отговор на исковата молба и от евентуалния ответник Министерство на вътрешните работи, с който оспорва искове като недопустими поради липсата на пасивна процесуална легитимация, доколкото ищцата се явява служител при предпочитания ответник СДВР, който притежава самостоятелна правосубектност, тъй като е самостоятелно юридическо лице, чийто директор е второстепенен разпоредител с бюджетни кредити. Допълва, че СДВР начислява и изплаща възнагражденията и обезщетенията, свързани с изпълнението на службата, в която ищцата е назначена, поради което счита, че не следва да отговаря по предявените искове, а легитимиран ответник по тях се явява самата дирекция. По същество излага съображения за неоснователност на исковете, тъй като през процесния период статутът на ищцата, попадаща в категорията на служителите по чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР, се урежда от ЗДСл, който не предвижда възможност за изплащане на левовата равностойност на храна, с оглед на което на същата не е заплащана такава. Оспорва искането на ищцата по реда на чл. 17, ал. 2 ГПК, тъй като съдът не следва да се произнася по валидността на Наредба № 8121з-733/01.07.2015 г., която като подзаконов нормативен акт се явява извън приложното поле на тази норма. Излага съображения за неоснователност и на претенцията на ищцата за заплащане еднократно на сума за пътни разходи по време на платен годишен отпуск. Изрично заявява, че през исковите периоди на ищцата не са изплащани суми за пътни разходи по време на ползване на платен годишен отпуск, както и левовата равностойност на неосигурена храна, тъй като в качеството на държавен служител по чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР такива не се следват. Оспорва и акцесорната претенция за заплащане на обезщетение за забава. По изложените съображения моли предявените искове да бъдат отхвърлени. Претендира и разноски.

По доказателствената тежест:

По иска с правно основание по чл. 181, ал. 1, пр. 2, вр. чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР:

В тежест на ищцата е да установи наличието на: 1. служебно правоотношение с ответника в рамките на исковия период, по силата на което е работила като служител на МВР, на която ѝ се полага ежемесечно е получавала левовата равностойност на полагащата се храна, както и веднъж годишно еднократна сума за пътни разходи по време на платен годишен отпуск при ответника; 2. основанията за дължимост на претендираната сума; 3.

нейния размер.

При установяване на посочените обстоятелства, в тежест на ответника е да докаже твърденията от него възражения срещу основателността на исковата претенция на ищеца.

По иска с правно основание по чл. 189, ал. 8 ЗМВР:

В тежест на ищеца е да установи наличието на: 1. служебно правоотношение с ответника в рамките на исковия период, по силата на което е работила като служител на МВР, на която ѝ се полага ежемесечно е получавала левовата равностойност на полагащата се храна, както и веднъж годишно еднократна сума за пътни разходи по време на платен годишен отпуск при ответника; 2. основанието за дължимост на претендираната сума; 3. нейния размер.

При установяване на посочените обстоятелства, в тежест на ответника е да докаже твърденията от него възражения срещу основателността на исковата претенция на ищеца.

По иска с правно основание по чл. 86, ал.1 ЗЗД:

В тежест на ищцата е да докаже възникването на главен дълг, изпадането на ответника в забава и размера на обезщетението за забава.

При установяване на тези обстоятелства, в тежест на ответника е да установи, че е погасил дълга на падежа в случай, че твърди това.

С оглед становището на ответниците с отговорите на исковата молба и на основание чл. 146, ал. 1, т. 3 ГПК като безспорни между страните и ненуждаещи се доказване следва да се отделят обстоятелствата относно наличието на служебно правоотношение, в рамките на което през процесния период ищцата е заемала длъжността „старши експерт“ в 03 сектор „Човешки ресурси - районни управления и обекти по допълнителен щат“ към ОЧР, както и че ищцата е полагала труд през исковия период на посочената длъжност. Безспорно и ненуждаещо се от доказване е и обстоятелството, че в рамките на исковия период ответниците не са заплащали на ищцата левовата равностойност на храната, както и ежегодна еднократна сума за пътни разходи по време на ползване на платен годишен отпуск.

Определението не подлежи на обжалване.

Съдия при Софийски районен съд: _____